

Zij gelooft in mij

‘Een wonder dat we hier samen zitten’

Bekende Nederlanders zijn gewend aan het leven in de schijnwerpers. Geleefd door hun carrière, door ambitie, door de fans. Maar hoe is het eigenlijk voor hun partners? We draaien de rollen één keer om en richten ons zoeklicht op hun steun en toeverlaat. Vandaag: Helly, de vrouw van Martin Gaus.

door Monique Brandt foto Vincent Boon

Voor haar gevoel kent ze haar man al heel haar leven. Helly (67) en Martin Gaus (68) zijn echter ‘pas’ veertig jaar bij elkaar. Dik een halve eeuw geleden leerden ze elkaar kennen, op een schoolfeestje. Hij zat in de klas bij haar vriendje, haar latere echtgenoot. Wat was ze; 15, 16 jaar? Een kostschoolmeisje nog, dat vanuit Hilversum met haar ouders naar Nieuw-Guinea verhuisde en een paar jaar later weer met haar zusje in Nederland terechtkwam.

Na haar huwelijk – Martin was getuige – kwam hij regelmatig langs op hun woonboot in Kortenhoef. „Charmant. En dat wist hij ook”, herinnert ze zich. „Een behoorlijk wilde jongen. De vrouwen vielen bij bosjes voor hem. Hij liep op blote voeten, mooi gebouwd, goed figuur, mooie mond, aantrekkelijk. Maar totaal geen man op wie ik verliefd zou kunnen worden.”

Tot alles anders werd. Helly was inmiddels 28 en ging met haar kinderen na tijden weer eens bij hem langs in Lelystad, nadat ze hoorde dat hij er een hondenhotel bouwde. Aanvankelijk herkende hij haar niet eens. „Ik zie haar nóg staan, in een houtje-touwtejas, een strak lichtblauw truitje.”

Beiden worstelden met een slecht huwelijk, ontdekten ze later, toen ze bij een kop koffie in gesprek raakten. Zij: „Ik was al een paar keer bij mijn man weggegaan en vertelde Martin erover. Waarna hij dacht: ik moet dat huwelijk redden! Dus hij kwam bij ons over de vloer om te praten, aanvankelijk samen met zijn vrouw. Maar dat liep dus anders: opeens hadden we verkering. Hij luisterde naar me, zo voelde ik dat toen. En hij had dat zorgzame waar ik toen net behoefte aan had.”

Het was flowerpowertijd, alles moest kunnen, ook de vriendinnen die haar man had. Tot het moment dat het misging en ze hals-overkop haar huis uit moest, wég daar. Overhaast een tas gepakt, Martin bracht haar bij vrienden onder. „We haalden mijn twee kinderen, toen 8 en 9 op, terwijl hij nooit kinderen had gewild. Maar hij zei: al had je er tien. Dat was zo fijn, dat hij er zo onvoorwaardelijk voor me was. Totaal.”

Hij: „Op een gegeven moment klikt iets tussen mensen. Dan zie je iemand staan en is er iets. Het gebeurde vanuit een vertrouwde situatie, ik kende haar al.”

Ze bleef, in zijn net afgebouwde bungalow in Lelystad. Het dierenhotel was vlakbij. „Ik heb me er naadloos ingepast, ben mee gaan werken. Kennels poetsen, kilo’s vuile pens schoonmaken. Ik wilde als kind boerin worden. Hard werken en vroeg opstaan voelde vertrouwd. Zwaar fysiek werk brengt rust in mijn kop.”

Ze werkten zeven dagen per week, vele jaren lang. Zij stond elke dag om half vijf op. Als het personeel om half acht arriveerde, waren de kennels schoon, de honden gevoerd. „Dan ging ik achter de receptie of wat maar nodig was. Honden trimmen, toiletten schoonmaken, alles.”

Na de opening van het dierenhotel kwam de bekendheid met *Dierenmanieren*, zijn Tros-programma. Zelf bleef ze bewust uit

“Hij luisterde naar me, had dat zorgzame waar ik toen net behoefte aan had

Helly Gaus

de schijnwerpers. „Ik ben te verlegen. Ik was altijd bang dat ze foto’s kwamen maken als ik daar op mijn rubberen laarzen rondliep. Ik vond mezelf niet leuk genoeg, voldoe niet aan dat glamourplaatje.”

De zaak is al twaalf jaar van hun kinderen, een eigen programma heeft hij niet meer. Toch wordt Martin nog overal aangesproken. Ze heeft er geen last van. „Nou ja, één keer zei ik: sorry, maar we zitten hier echt privé. Dat doe je ook maar één keer. ‘U bent leuk, maar zij, zij is een kapsonestruut’, was het toen natuurlijk.”

Terugkijkend vindt hij dat hij zijn waardering niet genoeg heeft uitgesproken. „Helly had een grote ondersteunende rol. Ik vond dat vanzelfsprekend. Ik had haar meer moeten ontzien. Maar het gebeurde. We had-

den het te druk met de eindjes aan elkaar te knopen. Met al die drukte is het sowieso een wonder dat we hier samen zitten.”

Zij: „Drie keer liep ik weg. Dan was ik een uur weg en begon ik me al af te vragen: wie doet de honden morgen? Ik was altijd het kreng, hij de populaire vent. Ik ont-sloeg mensen en dan had hij weer een goed gesprek met ze. Wat ons bij elkaar heeft gehouden? Onze nachten, die zijn altijd mooi. We liggen altijd tegen elkaar aan. Het is nooit: jij ligt daar en ik lig hier en bekijk het maar. Altijd vertrouwd.”

Niet lang geleden kreeg hij een herseninfarct: kantje boord. Zij: „Ik heb er nog steeds last van. Afschuwelijk, die verbaal zo sterke man kon niks meer. Dat hij niks meer zou kunnen, vond ik nog erger dan

het idee dat hij dood zou zijn. Als hij ’s nachts naar het toilet gaat en hij is niet meteen terug, ga ik kijken. Waar ben je?”

Hun band is alleen maar sterker geworden. Ze lezen dezelfde boeken, discussiëren tot diep in de nacht over de islam, terrorisme, geloof. Zij: „Die zucht naar kennis bindt ook.” Hij: „We kunnen wel eens boos zijn, maar onze band staat nooit ter discussie.” Zij: „Martin heeft nog nooit commentaar op me gehad. Dus ik heb altijd het gevoel gehad dat ik goed genoeg ben. Hij is een fantastische vader voor mijn kinderen. En dat voor iemand die nooit kinderen wilde. Wat mij betreft, mogen er veertig jaar bij.”

reageren?
media@depersdienst.nl